

ห้องสมุดงานวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

248612

ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและอำนาจของรัฐ
ในการควบคุมการผลิตยาเสพติด

ภาณุวัฒน์ บุญบัง

วิทยานิพนธ์เสนอต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา 2554

600254025

ห้องสมุดงานวิจัย สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ

248612

ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับบทบาทและอำนาจของรัฐ
ในการควบคุมการผลิตยางพารา

ภาณุวัฒน์ บุญยัง

วิทยานิพนธ์เสนอต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
นิติศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

LEGAL PROBLEMS CONCERNING THE ROLE AND AUTHORITY OF
THE STATE IN CONTROLLING RUBBER PRODUCTION

PHANUWAT BOONYOUNG

A THESIS PRESENTED TO RAMKHAMHANG UNIVERSITY
IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF LAWS

2011

COPYRIGHTED BY RAMKHAMHAENG UNIVERSITY

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับบทบาทและอำนาจของรัฐใน
การควบคุมการผลิตยางพารา

ชื่อผู้เขียน นายภาณุวัฒน์ บุญยัง

สาขาวิชา นิติศาสตร์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร. ฐริชญา วัฒนรุ่ง ประธานกรรมการ

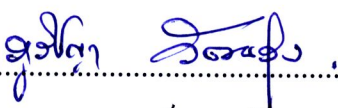
รองศาสตราจารย์ ดร. ภูมิ โชคเหมาะ

มหาวิทยาลัยรามคำแหงอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมล พุพิพิช)

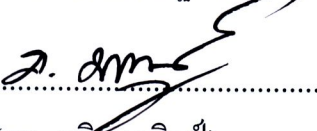
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ฐริชญา วัฒนรุ่ง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ภูมิ โชคเหมาะ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ณฐ สันตสว่าง)

.....กรรมการ
(ดร. ภูมิ มุลศิลป์)

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับบทบาทและอำนาจของรัฐ
ในการควบคุมการผลิตยาพารา

ชื่อผู้เขียน นายภาณุวัฒน์ บุญยัง

ชื่อปริญญา นิติศาสตรมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา 2554

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์ ดร. ภูริชญา วัฒนรุ่ง ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์ ดร. ภูมิ โชคเหมาะ

248612

ระบบเศรษฐกิจในแต่ละประเทศพิจารณาได้จากบทบาทของรัฐว่าเข้ามามีบทบาทอย่างไรในระบบเศรษฐกิจ กล่าวโดยเฉพาะสำหรับระบบเศรษฐกิจทุนนิยม (Capitalism) หรือระบบนายทุน เป็นระบบที่ให้มีเสรีภาพทางเศรษฐกิจ คือ ยอมให้เอกชนดำเนินธุรกิจอย่างเสรี รัฐบาลแทรกแซงแต่น้อยปฏิเสธการบังคับการจำกัด รัฐจะมีบทบาทในทางเศรษฐกิจได้ ก็แต่เพียงโดยการออกกฎหมาย วางหลักเกณฑ์ หรือควบคุมการประกอบการทางเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ เท่านั้น และกฎหมายที่รัฐกำหนดขึ้นนั้น ต้องมีขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับสิทธิและหน้าที่ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจัดหาเตรียมเครื่องมือหรือกลไกในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายเหล่านั้น การพิจารณาปัญหากฎหมายควบคุมยาจึงต้องพิจารณาบนพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบัน คือ ระบบทุนนิยมเสรี ที่รัฐควรทำหน้าที่ในการควบคุมเงื่อนไขต่าง ๆ อยู่ห่าง ๆ เท่านั้นปล่อยให้เศรษฐกิจเป็นไปตามกลไกตลาด อันเป็นเครื่องมือที่เรียกกันว่า “มือที่มองไม่เห็น” ที่ก่อให้เกิดสมดุลทางเศรษฐกิจโดยธรรมชาติและส่วนรวมก็จะได้รับผลดีไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในการควบคุมยาพารานั้น ปัจจุบันกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมยา คือ พระราชบัญญัติควบคุมยา พ.ศ. 2542 จากการบังคับใช้กฎหมายมาเป็นเวลานานกว่า

10 ปี จึงมีบทบัญญัติหลายประการที่เป็นปัญหาในการประกอบกิจการ กล่าวคือ ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรมของบุคคลโดยการกำหนดให้เกษตรกรชาวสวนยางจะปลูกต้นยางได้เฉพาะพันธุ์ที่กำหนดไว้ในประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เท่านั้นเป็นการจำกัดเสรีภาพของเกษตรกรชาวสวนยางในการเลือกพันธุ์ยาง ซึ่งในบรรยากาศการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรมรัฐควรออกกฎหมายกำหนดพันธุ์ยางเฉพาะที่ห้ามปลูกเท่านั้นสำหรับพันธุ์ยางที่ไม่ห้ามปลูกให้เกษตรกรเลือกปลูกได้ตามความต้องการหรือตามกำลังความสามารถของเกษตรกรเอง

นอกจากนี้บทบัญญัติของกฎหมาย ยังให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542 ในการเข้าไปในสวนยาง เข้าไปในร้านค้ายาง สถานที่เก็บยาง โรงทำยาง โรงงานผลิตภัณฑ์ยาง หรือสถานที่ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการตรวจสอบคุณภาพยาง ซึ่งสถานที่ดังกล่าว นั้น บางแห่งนั้นใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้รับการคุ้มครองเสรีภาพในเคหสถานตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่จะใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542 ในสถานที่ดังกล่าว นั้น ควรจะต้องมีการขออนุญาตหรือคำสั่งของศาล ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญา ส่วนการกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542 ซึ่งบางความผิดเป็นความผิดเล็กน้อยไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐมากมายแต่อย่างใด บางกรณีกำหนดโทษมีอัตราโทษปรับ หรือจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งกระทบกระเทือนถึงสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพ ดังนั้น เห็นสมควรยกเลิกบทบัญญัติเรื่องยางพันธุ์ดี กำหนดให้ผู้ทำสวนยางแจ้งเนื้อที่สวนยาง จำนวนต้นยาง พันธุ์ต้นยาง และปริมาณเนื้อยางที่ทำได้ และวิธีการทำสวนยาง และยกเลิกการกำหนดโทษตามพระราชบัญญัตินี้สำหรับโทษที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติที่ยกเลิกดังกล่าว

นอกจากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะพบว่า องค์ประกอบของคณะกรรมการควบคุมยาง ไม่ปรากฏว่ามีผู้แทนที่มาจากเกษตรกรชาวสวนยาง ซึ่งถือเป็นบุคคลที่รู้ถึงสภาพปัญหาต่าง ๆ ของยางพารา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการให้ผลผลิตของยางพารา ปัญหา

เสถียรภาพของราคารายพาราที่เกษตรกรในพื้นที่ได้รับความเดือดร้อนจากการลดราคารายของพ่อค้าคนกลาง ดังนั้น เกษตรกรชาวสวนยางแต่ละพื้นที่หรือแต่ละภาคย่อมมีความชำนาญและสามารถสะท้อนปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการทำสวนยาง แต่ในคณะกรรมการควบคุมยางกลับไม่มีการตั้งผู้แทนที่มาจากเกษตรกรชาวสวนยางแต่ละจังหวัดหรือภูมิภาคแต่อย่างใด ซึ่งทำให้เป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทางด้านอาชีพและการกำหนดนโยบายของยางพารา จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนนี้ให้เกิดความชัดเจนและแน่นอนต่อไป

ABSTRACT

Thesis Title Legal Problems Concerning the Role and Authority of
the State in Controlling Rubber Production

Student's Name Mr. Phanuwat Boonyoung

Degree Sought Master of Laws

Academic Year 2011

Advisory Committee

1. Assoc. Prof. Dr. Phurichaya Watanaroong	Chairperson
2. Assoc. Prof. Dr. Poom Chokmoh	

248612

A country can be judged from the role played by the state in its economic system, particularly if the economic system is capitalist. Freedom in economic activities is characteristic of capitalism and private sector businesses are allowed to operate freely. There is a minimum of governmental interference in the economy and relatively few restrictions and limitations. However, even in a capitalist system the government issues laws and promulgates regulations and rules whereby some aspects of economic trade are controlled. The law under such conditions must underwrite and specify the rights and duties of all parties participating in economic activity and provide the means whereby these conditions are legally enforced. In respect to controlling the rubber industry, the Thai state exercises control at a distance from the actual workings of the rubber industry. As in the case of others, this industry should be

governed by free market mechanisms devoid of governmental intervention as if controlled by “the invisible hand” mechanism. If so, a natural economic equilibrium will be brought about if this principle is followed and society as a whole will inevitably benefit.

In regard to the control of rubber, at present the law regulating the rubber industry is the Rubber Control Act, B.E. 2542 (1999). This law has been enforced for more than ten years. Therefore, many provisions pose problems for the running of the rubber business. The problems in question stem from the questions of freedom in the conduct of business and individuals being able to compete and choose occupations on a free and equitable basis. The stipulation that rubber agriculturalists can plant only the breed of rubber tree designated in the announcements of the Minister of Agriculture and Cooperatives limits the freedom of rubber agriculturalists to select rubber breeds on their own. In a climate of free and fair competition, the state should issue a law only designating which rubber breeds must not be planted. For other breeds not specifically prohibited, agriculturalists should have the freedom to select breeds on their own in accordance with their needs and capacities.

In addition, the provisions of the law granting authority to competent authority in accordance with the Rubber Control Act, B.E. 2542 (1999) authorize the entry into rubber plantations, stores selling rubber products, rubber warehouses, rubber production factories, rubber product factories, or inspecting sites which are used in ascertaining the quality of rubber. Some of

these places are places of residence and are afforded protection as such by the Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2550 (2007). Therefore, if the authorities exercise authority under the Rubber Control Act, B.E. 2542 (1999) in entering such places, they must first possess search warrants or must be acting in accordance with orders issued by a court of law in order to be in harmony with the Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2550 (2007) and with the Criminal Procedure Code.

Punishments and penalties under the Rubber Control Act, B.E. 2542 (1999) affect occupational rights and freedom. Some offences are minor and inflict little damage on the state. Even so, penalties for infractions of the law in these cases may well involve penalties consisting of a fine or imprisonment, or both. It is appropriate, therefore, to abolish provisions stipulating good breeds of rubber, stipulations requiring rubber agriculturalists to report the amount of land used in the cultivation of rubber trees, the number of rubber trees, rubber breeds planted, and the amount of rubber made in addition to the methods used in the work conducted at plantations. Therefore, the punishments and penalties inflicted for violating these provisions should obviously be abolished in tandem with the abolishing of the aforementioned provisions.

Besides the aforementioned problems, the makeup of the National Rubber Committee does not include representatives of the rubber agriculturalists who are yet taken to be knowledgeable in respect to the conditions and problems of para-rubber. These problems include para-rubber output and the stability of the price for para-rubber, especially in view of the fact that

agriculturalists suffer from low prices for their products in view of control exerted by middlemen. Therefore, rubber agriculturalists in each area or in each region command the requisite expertise and understand the problems involved in maintaining a rubber plantation business. However, in spite of this, there are no representatives of the rubber plantation agriculturalists from each province or region involved in the rubber business on the Rubber Committee. This in itself constitutes curtailment of the right or freedom to participate in developing one's profession and the right of participation in determining para-rubber policy. Subsequently, in the view of the researcher, the Rubber Control Act, B.E. 2542 (1999) should be accordingly unequivocally, unambiguously and accurately amended so as to rectify the aforementioned unjust conditions.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์ และความสนับสนุนจาก ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. ภูริชญา วัฒนรุ่ง ที่ได้รับกรุณาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้คำแนะนำ ข้อคิดต่าง ๆ ตลอดจนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ ซึ่งผู้เขียน ตำนึกในพระคุณอย่างยิ่ง และท่านรองศาสตราจารย์ ดร. ภูมิ โชคเหมาะ ที่ปรึกษาอีกท่านหนึ่ง ซึ่งได้ให้คำแนะนำ คำชี้แนะ อันเป็นประโยชน์ต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งผู้เขียน ชาบซึ่งในความกรุณาที่อาจารย์รับเป็นที่ปรึกษาเป็นอย่างยิ่งอีกเช่นกัน ผู้เขียนจึงขอกราบ ขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองที่มีความอนุเคราะห์ต่อผู้เขียนเป็นอย่างยิ่ง ณ ที่นี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตัณศิริ รองศาสตราจารย์ ดร. ณฐ สันตสว่าง และดร. ภูมิ มุลศิลป์ ที่สละเวลาอันมีค่ายิ่งมาเป็นกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ และให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้ดียิ่งขึ้น ผู้เขียนจึงขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณและรำลึกถึงบิดา มารดา และอาจารย์ทั้งหลายที่มีได้ กล่าวถึง ณ ที่นี้ด้วย ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ผู้เขียนตั้งแต่ผู้เขียนเยาว์วัย จนกระทั่ง ถึงปัจจุบันด้วยความเคารพยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เจนพล ทองยืน, อาจารย์ เบญจวรรณ ธรรมรัตน์, อาจารย์พัชมน ใจสะอาด, อาจารย์ฉันทพัทธ์ จำโคกกรวด ที่คอย ให้คำปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ผู้เขียนขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักงานกฤษฎีกา ที่ให้การสนับสนุนข้อมูลในการจัดทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้โอกาส ในการเผยแพร่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ท้ายที่สุดนี้ หากวิทยานิพนธ์นี้มีคุณค่าและประโยชน์ต่อการศึกษาหรือต่อทาง วิชาการอยู่บ้าง ผู้เขียนขอกราบทเวทิตาแก่ บิดา มารดา คณาจารย์ พี่ น้อง ญาติและมิตรของ ผู้เขียน แต่หากมีความบกพร่องประการใดผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ภานุวัฒน์ บุญยัง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(11)
สารบัญตาราง	(16)
สารบัญภาพประกอบ	(17)
บทที่	
1 บทนำ	1
1. ความสำคัญของปัญหาและสภาพปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา	6
3. สมมติฐานการศึกษา.....	6
4. ขอบเขตการศึกษา.....	6
5. วิธีดำเนินการศึกษา.....	7
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
2 การแทรกแซงของรัฐในระบบเศรษฐกิจและวิวัฒนาการ	
กฎหมายบางพาราในประเทศไทย.....	8
1. ความทั่วไป.....	8
2. กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ.....	9
2.1 ลักษณะทั่วไปของกฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ.....	9
2.2 แนวคิดทางระบบเศรษฐกิจการเมือง	12
3. แนวคิดกฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ.....	14
3.1 กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจของประเทศไทย	14
3.2 กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจของต่างประเทศ.....	19

บทที่	หน้า
4. ทฤษฎีการใช้โทษทางอาญาทางเศรษฐกิจ.....	43
4.1 ระบบเศรษฐกิจกับการใช้อำนาจรัฐในการกำกับกิจการ ทางเศรษฐกิจ.....	43
4.2 การใช้โทษทางอาญากำกับกิจการทางเศรษฐกิจ.....	56
5. ประวัติความเป็นมาของยางพาราและ กฎหมายเกี่ยวกับยางพาราไทย.....	79
5.1 ประวัติความเป็นมาของยางพาราในประเทศไทย.....	81
5.2 นโยบายของรัฐบาลด้านเศรษฐกิจในประเทศไทย.....	84
3 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมยางพารา.....	91
1. กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมยางพาราในประเทศไทย.....	92
1.1 พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542.....	92
1.2 อำนาจรัฐมนตรี	94
1.3 คณะกรรมการควบคุมยาง	96
1.4 การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต.....	98
1.5 การส่งออกหรือการนำเข้า	104
1.6 กำหนดเขตควบคุมการขนย้ายยาง	104
1.7 การผลิตพันธุ์ยางเพื่อการค้า.....	104
1.8 การตรวจสอบและรับรองมาตรฐานคุณภาพยาง.....	105
1.9 การผลิตยางและการควบคุมการผลิต.....	105
1.10 ตลาดกลางแลกเปลี่ยนยางธรรมชาติ.....	113
1.11 อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่	113
1.12 บทกำหนดโทษ	114
2. กฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับการประกอบกิจการยาง พ.ศ. 2553	117

3. ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เรื่อง การกำหนดมาตรฐานยาง และวิธีการมัดยางและการบรรจุหีบห่อสำหรับการส่งออก	118
4. ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เรื่อง กำหนดเขตทำสวนยาง วิธีการทำสวนยาง และต้นยางพันธุ์ดีตามพระราชบัญญัติ ควบคุมยาง พ.ศ. 2542	122
5. กฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2511) ออกตามความใน พระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช 2481	123
5.1 การค้ายาง	123
5.2 การนำยางเข้าหรือส่งยางออกนอกราชอาณาจักร	124
5.3 การมียางไว้ในครอบครอง โรงรีดยาง โรงรมยาง	127
5.4 การปลูกใหม่	127
5.5 ใบอนุญาตและการตั้งตัวแทน	128
5.6 การออกใบแทน	129
5.7 การคำนวณส่วนเทียบปริมาณยาง	129
5.8 อายุใบอนุญาต	129
6. พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503	130
7. พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนยาง พ.ศ. 2504	132
4 วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับยางพารา.....	137
1. ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือ ประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมของบุคคล.....	144
1.1 การกำหนดค่านิยาม “ต้นยางพันธุ์ดี”	145
2. ปัญหาอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542 ในการเข้าไปในเคหสถานของผู้อื่น	146
2.1 การกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542	147
2.2 องค์ประกอบของคณะกรรมการควบคุมยาง.....	151

บทที่	หน้า
5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	153
1. บทสรุป	153
2. ข้อเสนอแนะ	160
บรรณานุกรม.....	162
ประวัติผู้ศึกษา	166

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ลักษณะยางกรุปโดยใช้สูตรยาง ACS 1 หรือสูตรของผู้ซื้อ/ผู้ผลิต จัดให้ตามความต้องการ	119

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
1 การปรับปรุงพันธุ์ยาง	112
2 ตัวอย่างเครื่องหมายเอสทีอาร์.....	120
3 รหัสสีประจำชั้นยาง	120